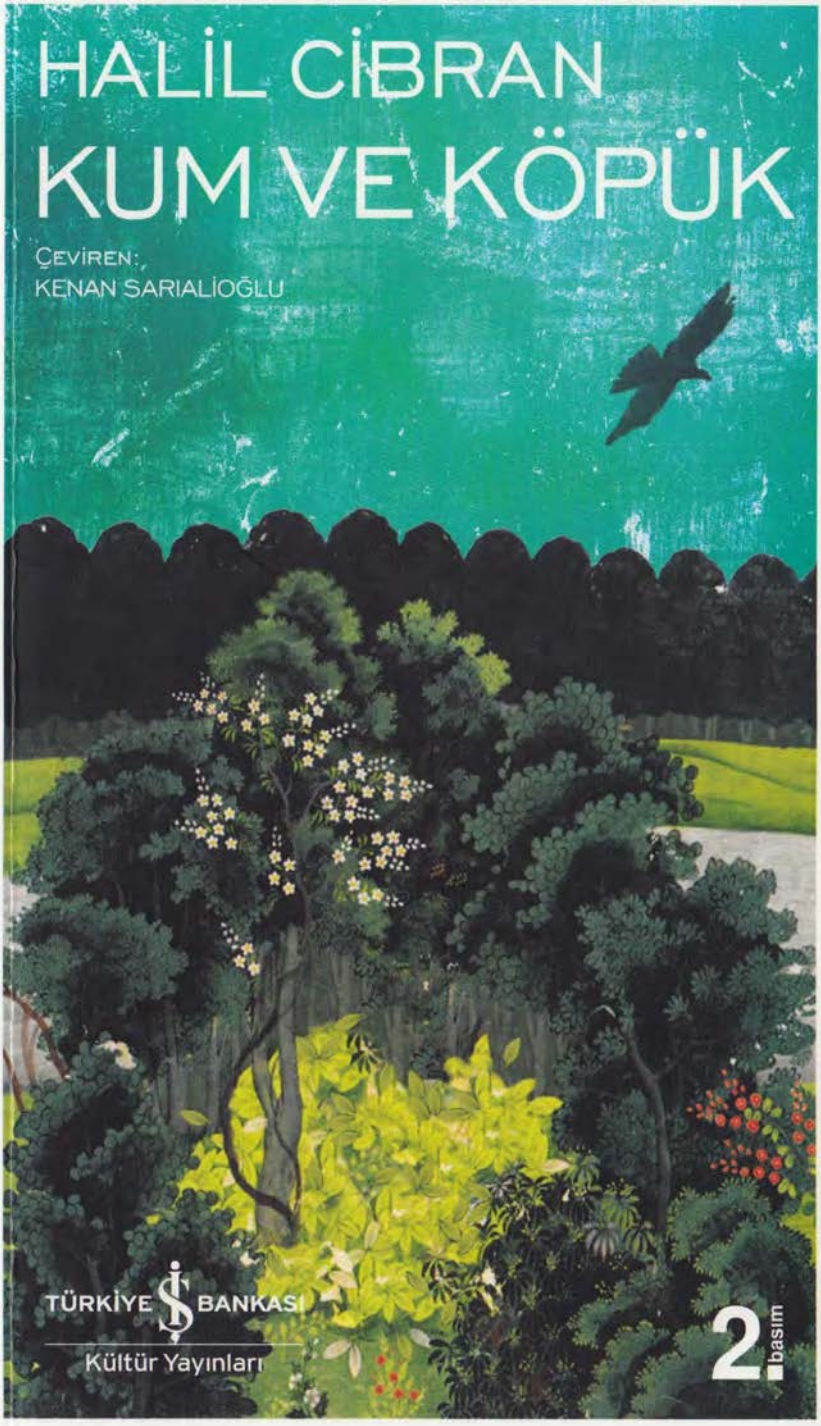
MODERN KLASİKLER DİZİSİ - 32

HALİL CİBRAN

KUM VE KÖPÜK

ÇEVİREN:
KENAN SARIALİOĞLU

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

2. basım

Modern Klasikler Dizisi -32

Halil Cibran'ın zamanında küçük kâğıt parçalarına ve defterlerine karaladığı aforizma ve mesellerden oluşan bu küçük kitap, sanatçının parçalı bir "otoportresi"ni ortaya koyuyor. Ruhunun derinliklerinden gelen çarpıcı ve çağrışımlı imgelerle aşk, güzellik, doğa ve insanlık durumuna ilişkin bir türlü ifadesini bulamayıp "suskunluğa gömülmüş" olanı ifşa ediyor.

Cibran'ın yetmiş yılı aşkın bir süre önce yayımlanmış yapıtları, bugün dünyanın dört bir yanındaki okurlara ulaşmayı sürdürüyor. Sözcüklerinin bütün coğrafyalara uzanmasında, bu yapıtların birçok dile çevrilmesinin yanı sıra onun ırk, din, dil ayrımı gözetmeksizin insanlığı bir bütün olarak ele alan felsefesinin de rolü var kuşkusuz. Bir de insana dair verdiği mesajların her dönemde geçerli, "ezeli-ebedi" olmasının.

Ermiş'in ardından, 1926'da yayımlanan *Kum ve Köpük* 1960'larda düşünen ve üreten insanların yüreğine dokunmuştu. Beatles üyesi John Lennon, bir trafik kazasında yitirdiği annesi için yazdığı "Julia" adlı şarkıda bu yapıttan satırlara yer vermişti.

HALİL CİBRAN (1883-1931): Lübnan asıllı Amerikalı felsefe yazarı, romancı, mistik şair ve ressam Halil Cibran, ilköğrenimini Beyrut'ta tamamladıktan sonra ailesiyle birlikte Lübnan'dan Boston'a göç etti. 1898'de Lübnan'a dönerek Maruni Kilisesi'ne bağlı Me'hadü'l-Hikme'ye girdi ve burada mükemmel düzeyde Arapça öğrendi. 1903'te Boston'a dönüşünde bir Arap göçmen gazetesi olan *el-Muhacir*'de deneme türündeki ilk edebi ürünlerini yayımladı. Resim bilgisini geliştirmek amacıyla 1908-1910 yılları arasında Paris'te yaşadı. 1912'de New York kentine yerleşerek, kendini Arapça ve İngilizce edebi denemeler, öyküler yazmaya ve resim yapmaya adadı. ABD'de ölmesine karşın, vasiyeti üzerine Lübnan'a götürülerek gömüldü. Cibran'ın aşk, ölüm, doğa ve yurt özlemi gibi konuları işlediği Arapça ve İngilizce yapıtları büyük bir etki yaratmıştır.

9 786053 320937

KDV dahil fiyatı
9 TL

Genel Yayın: 2975

MODERN KLASİKLER DİZİSİ

HALİL CİBRAN
KUM VE KÖPÜK
AFORİZMALAR

ÖZGÜN ADI
LE SABLE ET L'ÉCUME
LIVRE D'APHORISMES

FRANSIZCADAN ÇEVİREN
KENAN SARIALİOĞLU

©TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2014
SERTİFİKA NO: 29619

EDİTÖR
GAMZE VARIM

GÖRSEL YÖNETMEN
BİROL BAYRAM

DÜZELTİ
MEHMET CELEP

GRAFİK TASARIM VE UYGULAMA
TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI

1. BASIM MART 2014, İSTANBUL
2. BASIM EYLÜL 2014, İSTANBUL

ISBN 978-605-332-093-7 (KARTON KAPAKLI)

BASKI
YAYLACIK MATBAACILIK
Litros Yolu Fatih Sanayi Sitesi No: 12/197-203
Topkapı Istanbul
(0212) 612 58 60
Sertifika No: 11931

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında gerek metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İstiklal Caddesi, Meşelik Sokak No: 2/4 Beyoğlu 34433 İstanbul
Tel. (0212) 252 39 91
Fax. (0212) 252 39 95
www.iskultur.com.tr

Modern
Klasikler
Dizisi -32

Halil Cibran

Kum ve Köpük

Aforizmalar

Çeviren: Kenan Sarıalioğlu

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

Sonsuza dek yürüyeceğim bu kıyılarda,
Kum ve köpük arasında.
Gelgitler silecek ayak izlerimi
Ve rüzgâr dağıtacak köpükleri.
Ama deniz ve kıyı kalacaklar sonsuza dek.

Bir gün, sisle doldurdum elimi.
Sonra açtım elimi, tırtıla dönüştü sis.
Tekrar kapayıp açtım elimi, kuş oldu tırtıl.
Yeniden kapayıp açtım elimi,
avucumda duruyordu o zaman
kederli yüzünü ve bakışlarını göğe dikmiş bir adam.
Bir kez daha kapadım elimi
ve açtığımda, geriye sis kaldı sadece.
Sonsuz bir dinginliğin ezgisini duyuyordum yine de.

Daha dün, kendimi, hayat küresinde ahenksiz
titreyen bir kırıntı gibi düşünüyordum.
Bugün, biliyorum ki bu küre benim ve bütün hayat
burada deviniyor, ahenkli kırıntılar halinde.

Uyananlar, diyorlar ki bana:
"Sen ve içinde yaşadığın şu dünya sonsuz bir denizin
sonsuz kıyısında bir kum tanesinden
başka bir şey değilsiniz."
Ben de düşümde şöyle diyorum onlara:
"Sonsuz olan deniz benim; bütün evren gezindiğim
şu kıyıda kum tanesinden başka bir şey değil."

Yalnız bir kez büründüm sessizliğe.
Bir adamın bana "Sen, kimsin?" diye sorduğu gün.

Tanrı'nın ilk düşüncesi bir melek oldu.
Tanrı'nın ilk sözü ise bir insandı.

Denizin ve ormanlardan esen rüzgârların
sözü bize bırakmasından binlerce yıl önce, olduğu yerde
fır fır dönen, şaşkın ve arzulu yaratıklardan başka
bir şey değildik biz.
Şimdi, içimizde gömülü çağların gecesini, bu kadar yeni
olan geçmişimiz hakkında birtakım mırıldanmalarla
nasıl açıklayabiliriz?

Sfenks sadece bir kez konuştu ve şöyle dedi:
"Bir kum tanesi çöldür, çöl de bir kum tanesidir; şimdi
yeniden sessizliğe dönelim."
Çok iyi duydum Sfenks'i, ama hiç anlamadım.

Bir gün, bir kadına bakarken, yüzünde henüz
doğurmadığı bütün çocuklarını gördüm.
Ve o kadın bana bakarken, benim yüzümde,
daha kendisi doğmadan ölmüş olan bütün atalarımı
gördü.

Şimdi, "olmak" istiyorum.
Ama ben bizzat, akıllı canlılarla dolu bir gezegen
olmadıkça nasıl yapabilirim bunu?
Her insanın hedefi değil mi bu?

Bir inci, bir kum tanesinin etrafında acıyla inşa
edilmiş bir tapınaktır.
Peki, bizim vücudumuz, vaktiyle hangi ateşli arzuyla ve
ne tür bir tanenin etrafında oluşturuldu?

Tanrı beni bir çakıltaşı gibi bu masalsı göle
fırlattığında, sayısız dalgayla bulandırdım
suyun yüzünü.
Ama gölün derinliğine ulaştığım zaman rahatladım.

Sessizliği verin bana, geceye fazlasıyla meydan
okuyacağım.

İkinci bir doğuş yaşadım,
ruhum ve vücudum sevişip birleştikleri zaman.

Vaktiyle bir adam tanımıştım,
çok iyi işitiyordu ama dilsizdi.
Bir savaş sırasında konuşma yeteneğini yitirmişti.
Bugün, o büyük sessizlik üzerine çökmeden önce
yaşadığı savaşları biliyorum. Ölümü sevindirdi beni.
Dünya ikimiz için yeterince büyük değil.

Uzun zamandır Mısır'ın toprağında yatıyordum,
sessiz ve mevsimlerden habersiz.
Sonra güneş bana hayat verdiğinde, yatağımdan kalkıp
Nil kıyılarında gezindim,
gündüz şarkılar, gece düşler eşliğinde.
Şimdi, yeniden Mısır'ın toprağına gömülmem için
binlerce ayağıyla eziyor beni güneş.
Bakın şu mucizeye, şu muammaya!
Güneş, beni derleyip toparlayan o güneş,
dağıtamıyor beni.
Hep ayaktayım işte, direterek yürüyorum
Nil kıyılarında.

Hatırlama, bir buluşma biçimidir.

Unutkanlık, bir özgürlük biçimidir.

Biz zamanı sayısız güneşin devinimine göre ölçeriz;
onlar küçük ceplerinde taşıdıkları küçük makinelerle
ölçüyorlar zamanı.
O zaman, söyleyin bana, aynı yerde ve aynı saatte
nasıl buluşabiliriz ki?

Samanyolu'nun penceresinden bakan kişi için uzay,
Dünya'yı Güneş'ten ayıran bir şey değildir asla.

İnsanlık, geçmiş sonsuzluktan gelecek sonsuzluğa doğru akan bir ışık ırmağıdır.

Ruhlar, yüce göklerin ev sahipleri, imrenmezler mi insanın acılarına?

Kutsal Kent'e giderken yolumun üstünde bir hacıya rastlamıştım, sordum ona:
"Bu yol Kutsal Kent'e gider mi?"
Şöyle cevap verdi:
"Beni izle, bir gün ve bir gecede oraya ulaşacaksın."
Onu izledim. Kente varamadan günlerce, gecelerce yürüdük.
Beni yanlış yöne sürüklediği için öfkesini bana püskürtmesine çok şaşırmıştım.

Rabbim, tavşanı bana av yapmadan önce aslana
av yap beni!

Kimse gecenin yolunu yürümeden şafağa ulaşamaz.

Evim şöyle dedi bana:
"Beni terk etme, senin geçmişin buradadır çünkü."
Yol dedi ki:
"Gel, beni izle, çünkü senin geleceğin benim."
Şöyle dedim evime ve yoluma:
"Ne geçmişim ne geleceğim var benim.
Burada kalırsam, kalışım da gidiş olacak;
gidersem gidişim de kalış olacak.
Sadece aşk ve ölüm değiştirebilir her şeyi."

Kuştüyü yataklarda uyuyanların düşleri, toprağın
üzerinde uyuyanların düşlerinden hiç de daha güzel
olmadığına göre, yaşamın adaletine olan inancımı nasıl
yitirebilirim?

Ne kadar tuhaf!
Kimi zevkler için duyduğum arzu acımın bir parçası.

Yedi kez aşağıladım ruhumu:
Birincisi, yükseklere ulaşmak için, onun
itaat ettiğini gördüğümde.
İkincisi, sakatlar karşısında topallıyormuş gibi
yaptığını fark ettiğimde.
Üçüncüsü, kolaylık ve güçlük arasında seçim yapıp
kolaylığı seçtiğinde.
Dördüncüsü, bir hata yapıp başkalarının da hata
yaptığı düşüncesiyle avunduğunda.
Beşincisi, sabrını kendi gücüne mal ederek zayıflıktan
dolayı hiçbir şey yapmadığında.
Altıncısı, kendi maskelerinden birinin söz konusu
olduğunu anlamadan bir yüzün çirkinliğini hor
gördüğünde.
Ve nihayet yedincisi, bir ilahi okuyup bundan bir erdem
sahibi olduğunu sandığında.

Mutlak hakikati bilmiyorum. Ama bilgisizliğimin
karşısında alçakgönüllüyüm; onurumun da ödülümün
de kaynağı burada.

İnsanın düşlediği şey ile gerçekleştirdiği şey arasında,
ancak kendi engin arzusuyla aşabileceği bir mesafe
vardır.

Cennet orada, şu kapının ardında, yandaki odada;
ama anahtarım yok.
Kısacası, belki de yitirdim onu.

Sen körsün, ben de sağır ve dilsiz.
Dokunsun o zaman ellerimiz birbirine, anlaşabilelim.

İnsanın anlamı ulaştığı şeyde değil, daha çok ulaşmak
için yanıp tutuştuğu şeydedir.

Aramızdan birileri mürekkep, birileri de kâğıt gibidir.
Birilerinin siyahlığı olmasa, öbürleri dilsiz olurdu.
Birilerinin de beyazlığı olmasa, öbürleri kör olurdu.

Bana kulak ver ki, sana ses verebileyim.

Aklımız süngerdir, kalbimiz ırmak.
Aramızda çoğu insanın akmaktan çok emmeyi
yeğlemesi tuhaf değil mi?

Adlandıramadığın lütufları şiddetle arzu ettiğinde ve
nedenini bilmeden ıstırap çektiğinde, gerçekten de
büyüyen her şeyle büyüyor ve daha büyük benliğine
doğru yükseliyorsun, demektir.

İnsan bir görüntüyle sarhoş olduğunda, buna verdiği anlam o insan için şarabın ta kendisidir.

Sen sarhoş olmak için şarap içiyorsun. Bense, şu öteki şarabın sarhoşluğunu gidermek için içiyorum.

Kadehim boş olduğunda, yapacak bir şeyim yok. Ama yarı yarıya doluysa kızıyorum buna.

Başka bir insanın hakikati, onun sana açıkladığı şeyde değil, açıklayamadığı şeydedir.
Bu yüzden, onu anlamak istersen, söylediğine değil, söylemediğine kulak ver.

Söylediğim şeyin yarısı anlamdan yoksundur;
ama öteki yarısı sana ulaşsın diye söylüyorum bunu.

Mizah duygusu bir orantı duygusudur.

İnsanlar sözlü hatalarımı övüp, sessiz erdemlerimi
kınadıklarında doğdu yalnızlığım.

Yaşam, kalbinin şarkılarını söyleyecek bir şarkıcı
bulamadığında, düşündüğü şeyi dile getirmesi için bir
filozof yaratır.

Hakikat, bilinmeli her zaman, ama arada bir dile getirilmeli.

Doğal olan içimizdeki sessizliktir; gevezelik sonradan edinildi.

Bendeki yaşamın sesi sendeki yaşamın kulağına ulaşamaz, ama kendimizi yalnız hissetmemek için konuşalım.

İki kadın çene çaldıklarında, önemli bir şey söylemezler; ama tek bir kadın konuştuğunda bütün hayatı açığa vurur.

Bir kurbağa bir öküzden daha çok böğürebilir, ama ne tarlada saban sürebilir ne de cenderenin tekerini çevirebilir; derisinden de ayakkabı yapamazsın.

Gevezeleri sadece dilsizler kıskanır.

Kış, "İlkbahar, benim kalbimde" deseydi, ona kim inanırdı?

Her tohum tutuşan bir arzudur.

Gözlerini dört açıp bakarsan, bütün imgelerde
kendi imgeni göreceksin.
Ve kulak verip dinlersen, bütün sesler içinde kendi
sesini duyacaksın.

Hakikati keşfetmek için iki kişi gerekir:
Biri onu dile getirmek, öteki anlamak için.

Sözcüklerin dalgalanması bizi her daim sarıp sarmalasa
da, sessizlik sonsuza dek hüküm sürer içimizde.

Çoğu öğreti bir pencere gibidir.
Hakikati camdan görürüz, ama bu cam hakikatten
ayırır bizi.

Gel, saklambaç oynayalım.
Kalbime gizlenirsen, seni bulmak zor olmaz.
Ama kendi kabuğuna gizlenirsen, kim olursa olsun,
seni boşuna arayacak.

Bir kadın bir gülüşle örtebilir yüzünü.

Ne kadar da soyludur neşeli yüreklerle neşeli bir şarkı
söyleyecek olan kederli bir yürek!

Bir kadını anlamak ya da dehayı teşrih etmek ya da
sessizliğin gizemini çözmek isteyecek olan kişi, sabah
kahvaltısına oturmak için güzel bir düşten uyanacak
olan kişidir aynı zamanda.

Yürüyen herkesle birlikte yürümek isterim. Kalabalığın geçişine bakarak ayakta dikilmek istemem.

Sana hizmet edene borcun altınla ölçülemez.
Yüreğinden ver ona ya da sen de ona hizmet et.

Hayır, boşuna yaşamadık.
Şu kuleler kurumuş kemiklerimizden yapılmadı mı?

Ayırmaktan ve sınıflandırmaktan sakınalım. Şairin kafası da, akrebin kuyruğu da aynı topraktan yükselir gururla, ihtişamla.

Her ejderha onu yere seren bir Aziz Yorgi doğurur.

Ağaçlar toprak tarafından gökyüzüne yazılmış şiirlerdir. Biz onları boşluğumuzu kaydedebilmek için devirip kâğıda dönüştürüyoruz.

Yazmayı seviyorsan –nedenini de yalnız azizler bilir– bilgiye, sanata ve büyüye mutlaka egemen olmalısın: Sözcüklerin ezgisinin bilgisine, yapay olmama sanatına ve okurlarını sevme büyüsüne.

Onlar kalemlerini yüreklerimize batırırlar ve bundan esinlendiklerini sanırlar.

Bir ağaç yaşamöyküsünü yazabilseydi, bir ırkın tarihinden farklı olmazdı bu.

Şiir yazma sanatı ile yazılmamış bir şiirin yarattığı esrime arasında seçim yapmak zorunda kalsaydım, esrimeyi seçerdim. Yüksek nitelikli şiir budur. Ama sen ve çevremdeki herkes, kötü bir seçim yaptığım konusunda anlaşıyorsunuz.

Şiir bir düşüncenin ifadesi değildir. O, kanayan bir yaradan ya da gülümseyen bir ağızdan yükselen bir şarkıdır.

Sözcükler ezeli ve ebedidir. Onların bu niteliklerini bilerek söyleyip yazmalısın.

Bir şair, sarayının külleri arasında oturan ve bu küllerden bir imge çıkarmaya çalışan, tahtından indirilmiş bir kraldır.

Şiir, sözcüklere dokunarak yansıyan bir sevinç, acı ve hayranlık işidir.

Boşuna arayacak şair, kalbindeki şarkıların kaynağını.

Bir gün şöyle dedim bir şaire:
"Gerçek değerini anlayabilmemiz için
ölmeni beklemek gerekecek."
Cevap verdi:
"Elbette, ölüm her zaman açıklayıcı olmuştur.
Ama sen, değerimi gerçekten bilmek istiyorsan,
yüreğimdekinin dilimdekinden, dilediğimin de
elimdekinden daha fazla olduğunu bilmelisin."

Çöl ortasında tek başına bile güzelliği dile getirirsen,
seni dinleyecek kulak bulacaksın.

Şiir kalbi büyüleyen bir bilgeliktir.
Bilgelik akılda şarkı söyleyen bir şiirdir.
Biz hem insanın kalbini büyüleyebilseydik hem de
aklında şarkı söyleyebilseydik, o zaman, gerçekten de,
insan Tanrı'nın gölgesinde yaşardı.

Esin, şarkı söyler her zaman; asla açıklamaz.

Genellikle ninni okuruz çocuklarımıza, ama
kendimiz uyuyalım diye.

Bizim bütün sözlerimiz,
aklımızın şöleninden artakalan kırıntılardan
başka bir şey değildir.

Ussallık, şiir için bir engel oldu her zaman.

Büyük şarkıcı,
sessizliğimizin şarkılarını okuyandır.

Nasıl şarkı söyleyebilirsin, ağzın ekmek doluysa?
Dua etmek için elini nasıl kaldıracaksın,
avuçların altın doluysa?

Hani denir ya,
bülbül aşk şarkısını söylediği zaman,
bir dikenle delermiş bağrını.
Aslında hepimiz öyleyiz.
Başka türlü nasıl şarkı söyleyebiliriz ki?

Deha, gecikmiş bir baharın başında,
bir narbülbülünün şarkısından başka nedir ki?

En hafif ruh bile tensel arzudan kurtulamaz.

Deli de en az senin benim kadar müzisyendir;
sadece çaldığı enstrümanın akordu bozuktur biraz.

Bir annenin yüreğinde sessizce uyuyan şarkı,
çocuğunun dudaklarından yükselir.

Hiçbir özlem doyurulmamış olarak kalmaz.

Hiçbir zaman öteki benliğimle
tam bir uyum içinde olmadım.
Bu işin hakikati ikimizin arasındaymış
gibi görünüyor.

Senin öteki benliğin senin için acı çeker her zaman.
Ama öteki benliğin de bu acıdan beslenir;
demek ki gerekli bütün bunlar.

Ruh-beden mücadelesine, ruhları uyuyanlarla,
bedenleri uyumsuz olanların zihinlerinde
rastlanır ancak.

Yaşamın yüreğine ulaştığında,
elbette her şeyde bir güzellik bulacaksın;
güzelliği göremeyen gözlerde bile.

Sadece güzelliği keşfetmek için yaşarız.
Gerisi bir tür beklemedir.

Bir tohum ek, toprak sana bir çiçek verecek.
Büyük rüyalar gör, gök sana sevdiğini gönderecek.

Şeytan, doğduğun gün öldü.
Artık bir melekle buluşmak için
cehenneme gitmek zorunda değilsin.

Çoğu kadın ödünç alır bir erkeğin kalbini.
Ona sahip olan kadın pek azdır.

Elde etmek mi istiyorsun, ısrar etmemelisin.

Bir erkeğin eli bir kadının eline dokunduğunda,
sonsuzluğun kalbine dokunur ikisi de.

Aşk, iki sevgili arasındaki perdedir.

Her erkek iki kadın sever:
Biri onun hayal gücünün yarattığıdır,
öteki henüz doğmamıştır.

Kadının küçük kusurlarını bağışlamayan erkek,
onun büyük erdemleriyle asla tanışamayacaktır.

Her gün kendini yenilemeyen aşk alışkanlığa,
zamanı gelince de köleliğe döner.

Birbirlerini sevenler, birbirlerinden daha çok
aralarındakini kucaklarlar.

Aşk ve kuşku, asla geçinemez birbirleriyle.

Aşk bir ışık sözcüğüdür;
bir ışık sayfasına, ışıktan bir elle yazılan.

Dostluk tatlı bir sorumluluktur her zaman,
bir fırsat değildir asla.

Dostunu her koşulda anlamıyorsan,
hiçbir koşulda anlamayacaksın demektir.

Senin en güzel giysilerin başkası
tarafından dokunmuştur.
Senin en lezzetli yemeğin başkasının
sofrasında yediğin yemektir.
En rahat yatağın başkasının evinde bulunur.
Peki, söyle bana şimdi, kendini nasıl ayırabilirsin
başkasından?

Senin aklın şifreler içinde,
benim kalbim de sisler içinde yaşamaktan
vazgeçmedikçe, asla uyuşamayacaklar.

Dilimizi yedi sözcüğe indirgemedikçe,
asla anlayamayız birbirimizi.

Kalbimi parçalamadan,
nasıl söküp atmalı mühürlerini?

Sadece büyük bir acı ya da büyük bir sevinç ortaya
çıkarabilir senin hakikatini.
Ortaya çıkmak istiyorsan, güneşte çıplak dans et
ya da çarmıhını üstünde taşı.

Doğa bizim azla yetinmeyle ilgili sözlerimizi hesaba
katsaydı, hiçbir ırmak denizi aramaz,
hiçbir kış bahara dönüşmezdi.
Ve yine doğa, tutumluluk hakkındaki
sözlerimizi dikkate alsaydı, içimizden kaç kişi hâlâ
solunacak hava bulabilirdi?

Sırtını güneşe çevirirsen,
gölgeni görebilirsin ancak.

Gündüzün güneşi karşısında özgürsün,
gecenin yıldızları karşısında da.
Ne güneş ne ay ne yıldız olduğunda da özgürsün.
Var olan her şeye gözlerini kapadığında bile özgürsün.
Ama sevdiğin için sevdiğin kişinin kölesisin;
seni sevdiği için, seni sevenin de...

Hepimiz dilenciyiz tapınağın kapısında;
her birimiz, Kral tapınağa girip çıktığında onun
cömertliğinden payımızı alırız.
Ama hepimiz kıskanırız birbirimizi,
Kral'ı alçaltmanın başka bir tarzıdır bu.

İştahın kadar yiyebilirsin ancak.
Elindeki ekmeğin yarısı başkasının;
beklenmedik bir konuk için küçük bir parça
ayırmalısın ondan.

Konuklar olmasa evler mezar olurdu.

İyiliksever bir kurt saf bir koyuna şöyle der:
"Komşunuzu ziyaret ederek
evimizi onurlandırmak istemez misiniz?"
Koyunun cevabı şöyle olur:
"Sizi ziyaret etmekten onur duyardık,
eviniz midenizin içinde olmasaydı!"

Konuğumu kapının eşiğinde durdurdum ve
şöyle dedim ona:
"Hayır, girerken ayaklarını silme, çıkarken silersin."

Cömertlik, senden çok benim için gerekli olan şeyi
bana vermen değildir, benden çok senin için gerekli
olan şeyi bana vermendir.

Elbette verdiğin zaman merhametlisin;
ama verirken, kabul edenin de utandığını
görmemek için yüzünü başka tarafa çevirirsen.

En zengin insanla en yoksul insan arasındaki fark,
bir günlük açlık ve bir saatlik susuzluktur ancak.

Genellikle, dünün borçlarını ödemek için
yarınlardan ödünç alırız.

Ben de uğrarım meleklerin ve şeytanların baskınına,
ama onlardan kurtulmasını bilirim.
Gelen bir melekse, çok eski bir dua okurum,
onun da canı sıkılır.
Gelen bir şeytansa, hayli eski bir günah işlerim,
o da çekip gider.

Bu hapishane o kadar da kötü değil,
ama hücremi komşumunkinden ayıran
duvarı sevmiyorum.
Ama inan ki,
bu hapishanenin ne gardiyanına ne de
mimarına kızıyorum.

Sen bir balık istediğinde sana bir yılan verenlerin,
sana verecek başka bir şeyleri yoktur belki de.
Demek ki onların cömertliğidir bu.

Kurnazlık bazen işe yarayabilir,
ama sonunda kendini yok eder hep.

Hiçbir zaman kan dökmeyen kıyıcıları,
hiçbir şey çalmayan hırsızları ve
hiç yalan söylemeyen yalancıları bağışladığında
gerçek bir bağışlayıcı olacaksın.

İyiliği kötülükten ayıran şeye parmak basabilen kişi,
Tanrı'nın giysisinin eteğine de dokunabilir.

Yüreğin bir yanardağ ise,
ellerinde çiçeklerin açacağını nasıl umabilirsin?

Kendine karşı bağışlayıcı olmanın tuhaf biçimi!
Beni yanıltıp aldatanları bilmediğimi sananlara
daha çok gülmek için,
hakkımın yenmesine ve aldatılmaya
göz yummuşumdur.

Kendine av süsü veren bir avcı için
ne söylenebilir ki?

Kirli ellerini senin giysinle temizleyen insana giysini ver.
Onun buna tekrar ihtiyacı olabilir,
senin olmaz.

Sikke sarrafının iyi bahçıvan olamaması
bir ziyandır.

Lütfen, kendi kusurlarını sonradan edindiğin
erdemlerin altında gizleme.
Ben bu kusurları tercih ederim;
benimkilere benziyorlar.

Komşum benim yanımda kendini rahat hissetsin diye,
hiç işlemediğim suçları kaç kez üzerime aldım!

Yaşamın maskeleri bile,
daha derin bir gizemin maskeleridir.

Başkasını ancak kendi hakkında bildiğin
şeye göre yargılayabilirsin.
Şimdi söyle bana, hangimiz suçlu, hangimiz masum?

Gerçekten adil olan, kötülüklerin yarı suçunu
kendinde bulan kişidir.

Yalnız deliler ve dâhiler insan tarafından yapılan
yasalara aykırı davranırlar;
onlar daha yakındır Tanrı'nın yüreğine.

Kovalandığın zaman daha hızlı olursun.

Düşmanım yok, ey Tanrım! Ama bir düşmanım
olacaksa, gücü benim gücüme eşit olsun,
salt hakikat muzaffer olsun diye.

Düşmanınla tamamen dost olacaksın,
ikiniz de öldüğünüzde.

İnsanın kendini savunmak için,
kendine kıydığı da olur.

Çok seven ve çok sevilen biri olduğu için
çarmıha gerilen bir insan yaşadı vaktiyle.
Ne denli garip görünürse görünsün,
dün üç kez karşılaştım onunla.
İlkinde, bir polis memurundan bir fahişeyi
tutuklamamasını istiyordu.
İkincisinde, toplumdışına itilmiş biriyle
şarap içiyordu.
Üçüncü karşılaşmamızda ise,
bir kilisede bir kışkırtıcıyla
yumruk yumruğa dövüşüyordu.

İyilik ve kötülük üzerine söylenen her şey
doğru olsaydı,
benim hayatım bir tek uzun suçtan ibaret olurdu.

Merhamet ancak yarım adalettir.

Bana karşı haksız olan tek kişi,
kardeşine haksızlık ettiğim kişidir.

Hapishaneye gönderilen bir insan gördüğünde,
içinden şöyle de:
"Belki daha sıkı bir hapishaneden kurtuluyor."
Ve sarhoş bir adam gördüğünde,
şöyle düşün:
"Belki daha da kötü bir şeyden kurtulmaya çalışıyor."

Çoğu zaman kendimi savunmak için nefret ettim;
ama daha güçlü olsaydım
böyle bir silaha başvurmazdım.

Ne kadar da aptaldır,
gözlerindeki kini dudaklarındaki gülümsemeyle
saklamaya çalışan insan!

Sadece benden aşağı olanlar beni kıskanabilir
ya da nefret edebilir benden.
Oysa, hiçbir zaman kıskanılan da,
nefret edilen de olmadım;
demek ki kimseden üstün değilim.
Sadece benden üstün olanlar beni övebilir
ya da küçümseyebilir.
Oysa, hiçbir zaman övülen de,
küçümsenen de olmadım;
demek ki kimseden aşağı da değilim.

Bana "Seni anlamıyorum" demek,
beni layık olduğumdan daha çok övmek,
kendini de hak etmediğin bir hakarete
maruz bırakmak demektir.

Ben sana gümüşten başka şey vermezken,
yaşam bana altın sunduğunda ne kadar da cimriyim!
Ama yine de kendimi cömert sayıyorum.

Yaşamın yüreğine ulaşacağın zaman,
kendini ne bir caniden üstün ne de
bir peygamberden aşağı göreceksin.

Kafası yavaş çalışan kişiden daha çok
adımları yavaş olan kişiye, kalbi kör olan kişiden çok
gözleri kör olan kişiye acıman, doğrusu çok tuhaf!

Koltuk değneklerini düşmanının kafasında parçalamamak, bir topal için, daha akıllıcadır.

Senin kalbindekini almak için, cebindekini sana vermeye çalışan, ne kadar da kördür!

Hayat bir tören alayıdır.
Yavaş yürüyen çok hızlı bulup, terk eder onu.
Hızlı yürüyen ise, çok yavaş bulur ve o da terk eder.

Eğer günah diye bir şey varsa, kimimiz geriye dönüp atalarımızın izini sürerek işleriz bu günahı;
kimimiz de ileriye doğru yaparız bunu, çocuklarımıza hükmederek.

Gerçekten iyi insan, ancak bütün lanetlilerle
birlik olan insandır.

Hepimiz birtakım mahkûmlarız.
Kimimizin hücresinde pencere vardır, kimimizin yoktur.

Yanlışlarımızı doğrularımızdan çok daha büyük
gayretle savunmamız, garip şey.

Günahlarımızı sessizce birbirimize itiraf etmek
zorunda olsaydık, hiçbir özgünlüğümüz
olmadığını görüp gülerdik.
Erdemlerimizi de göstermek durumunda olsaydık,
yine aynı nedenle gülerdik.

Birey, insanlar tarafından oluşturulan gelenek ve göreneklere karşı bir suç işleyinceye kadar insanlar tarafından yapılan yasaların üstündedir.
Bundan sonra, birey herhangi birinden ne üstündür ne de herhangi birinin altındadır.

Yönetmek, sen ve ben arasında bir anlaşma yapmaktır.
Ama sen ve ben, genellikle aldatırız birbirimizi.

Suç, ya ihtiyacın diğer adıdır ya da
bir hastalık belirtisi.

Başkasının hatalarının farkında olmaktan
daha büyük hata var mıdır?

Başkası sana gülerse, ona acıyabilirsin;
ona gülme sırası sana gelirse, kendini asla bağışlama.
Başkası seni yaralarsa, unutabilirsin;
ama onu yaralama sırası sana gelirse,
o sana ebediyen içerleyecektir.
Gerçekte, başkası, senin başka bir bedene
bürünen çok duyarlı benliğindir.

Ne kadar şaşkınsın, insanları senin kanatlarınla
uçurmak istiyorsun, ama onlara bir tüy bile
veremiyorsun.

Bir gün, bir adam gelip masama oturdu;
sonunda benimle alay ederek çekip gitmek üzere,
ekmeğimi yemeye, şarabımı içmeye başladı.
Sonra tekrar ekmek ve şarap istemeye geldi,
ben de başımdan savdım onu.
İşte o zaman melekler güldüler bana.

Nefret ölü şeydir.
Hanginiz bir mezar olmak ister ki?

Katil olmamak, katledilenin şerefidir.

İnsanlığın kürsüsü, onun suskun yüreğindedir;
geveze aklında değil.

Deli muamelesi yapıyorlar bana,
günlerimi altına değişmediğim için.
Ben de onlara deli diye bakıyorum,
günlerimin bir fiyatı olduğunu düşündükleri için.

Zenginliklerini altın ve gümüşle,
fildişi ve abanozla sergilediler bize;
biz de kalplerimizi ve ruhlarımızı açtık onlara.
Ama yine de,
onlar bizim ev sahibimiz gibi görüyorlar kendilerini,
bizi de konukları olarak.

Düşleri ve arzuları olmayanların
en büyüğü olmaktansa, düşleri ve arzuları olanların
en sonuncusu olmayı yeğlerim.

İnsanlar arasında en acınası,
düşlerini altına
ve gümüşe dönüştürendir.

Hepimiz kalbimizdeki arzunun doruğuna tırmanırız.
Tırmanıcılardan biri senin keseni ve torbanı çalarak
semirip ağırlaşırsa, acı ona.
Çıkış onun için daha zahmetli olacak ve yük yolunu
daha da uzatacak.
Sen de hafiflemiş olarak, onun şişmiş bir bedenle
yükselmeye çalıştığını görürsen, yardım et ona;
senin hızın iki katına çıkacak.

Bir insanı ancak onun hakkında bildiklerinle
yargılayabilirsin.
Ama onun hakkında neyi,
ne kadar bilebilirsin ki!

Bir galibin mağluplara vaaz vermesini
dinlemek istemiyorum.

Gerçekten özgür insan,
kölelerin yükünü sabırla taşıyandır.

Yıllarca önce, komşum şöyle demişti bana:
"Hayattan nefret ediyorum,
acıdan başka bir şey değil çünkü."
Dün, bir mezarlıktan geçerken, hayatın onun mezarının
üstünde dans ettiğini gördüm.

Doğada her çatışma, düzeni arzulayan bir
düzensizlikten başka bir şey değildir.

Yalnızlık bütün ölü dallarımızı koparan
sessiz bir fırtınadır.
Ama canlı köklerimizi canlı toprağın canlı kalbine
sokar, hem de daha derinden.

Güzel bir bahar günü,
bir ırmakla konuşuyordum deniz üzerine;
ırmak beni bir uydurukçu, bir hayalci sandı.
Bir başka gün, denizle konuşuyordum ırmak üzerine;
deniz de bir iftiracı yerine koydu beni.

Karıncanın işinin başından aşkınlığını
cırcırböceğinin şarkısından daha çok yücelten kişinin
bakış açısı ne kadar da dardır!

Bu dünyada en yüce erdem,
başka bir dünyada belki de en zayıf erdemdir.

Derin ve yüksek olan doğru çizgi halinde batar
ya da yükselir; sadece geniş olan
çember halinde devinebilir.

Ağırlık ve ölçü kavramımız olmasaydı,
ateşböceği güneş kadar huşu içinde bırakırdı bizi.

Hayal gücü olmayan bir bilgin,
kör bıçakları ve bozuk terazisiyle bir kasaptır.
Ama, hepimiz etyemez olmadığımıza göre,
ne yapabilirsin ki?

Sen şarkı söylediğin zaman,
aç insanlar seni mideleriyle duyar.

Ölüm bir ihtiyara yeni doğmuş bir bebekten
daha yakın değildir, yaşam da öyle.

Bütün içtenliğinle konuşman gerekirse,
güzelce yap bunu; yoksa sus.
Çünkü komşularımızdan biri can çekişiyor olabilir.

İnsanlar arasındaki bir cenaze töreni,
melekler arasında bir düğün şöleni olabilir.

Unutulan bir gerçeklik ölebilir ve vasiyetinde gömülme
işlemleri ve mezar taşı için harcanacak yedi bin
gerçek ve olgu bırakabilir.

Gerçekte, sadece kendi kendimizle konuşuruz,
ama bazen başkalarının da bizi duyabileceği kadar
yüksek sesle konuşuruz.

Apaçık ortada olan şey, biri bunu yalın sözcüklerle dile getirinceye kadar görünmez kalan şeydir.

Samanyolu benim içimde olmasaydı,
onu nasıl görebilir ya da bilebilirdim?

Ben hekimler arasında bir hekim olmasam,
kimse bir gökbilimci olduğuma inanmaz.

Denize göre, deniz kabuğunun tanımı belki de incidir.
Zaman için, kömürün tanımı elmastır belki de.

Ün, ışıkta yükselen tutkunun gölgesidir.

Kök, ünü küçümseyen bir çiçektir.

Güzelliğin ötesinde ne din olur ne bilim.

Tanıdığım bütün büyük insanların karakterlerinde
küçük bir şey vardı; onları eylemsizlikten,
delilikten ya da intihardan koruyan buydu.

Gerçekten büyük insan, kimsenin efendisi olmak
istemeyen, kimseyi de efendi olarak görmeyen insandır.

İnsanın caniyi de, peygamberi de öldürdüğüne bakılırsa,
onun sıradan bir varlık olduğunu düşünemem.

Hoşgörü, kibirden hastalanmış bir sevgidir.

Solucan ezilmekten bıkmıştır;
ama filin bile üstünde yürümesi tuhaf değil mi?

Uyuşmazlık iki akıl arasında en kısa yol olabilir.

Hem alevim hem de kupkuru çalı;
böylece benliğimin bir parçası öbürünü tüketir.

Hepimiz Kutsal Dağ'ın doruğuna ulaşmaya çalışıyoruz;
ama geçmişi bir rehber gibi değil de, bir harita gibi
düşünürsek, yolumuz daha kısa olmaz mı?

Bilgelik ağlamak için fazla kibirli, gülmek için fazla ciddi ve kendinden başkasını aramak için kendisiyle çok fazla dolu olduğunda, bilgelik değildir artık.

Senin bildiklerinle kendimi doldurmak zorunda olsaydım, bilmediğin şeyler için yer kalır mıydı?

Gevezeler sessizliği, yobazlar hoşgörüyü, acımasızlar iyiliği öğrettiler bana; ama ne gariptir ki bu öğretmenlere karşı hiçbir gönül borcu duymuyorum.

Yobaz, küp gibi sağır bir hatiptir.

Kıskanç insanların sessizliği fazlasıyla gürültülüdür.

Bilmen gerekenlerin sonuna vardığında,
hissetmen gerekenlerin başlangıcındasın.

Abartı, kendine hâkim olamayan bir hakikattir.

Sadece ışığın gösterdiği şeyi görüyor ve
sadece sesin duyurduğu şeyi duyuyorsan,
o zaman, aslında, ne görüyor
ne de duyuyorsun demektir.

Bir gerçek, cinsiyeti olmayan bir hakikattir.

Aynı anda hem gülüp hem de acımasız olamazsın.

Tahtı olmayan bir kral ve nasıl dileneceğini bilmeyen
bir yoksul benim yüreğime en yakın olanlardır.

Utangaç bir başarısızlık küstah bir başarıdan
daha soyludur.

Nerede olursa olsun toprağı kaz, bir hazine bulacaksın;
ama bir çiftçinin inancıyla kazmalısın.

Yirmi atlı avcı ve bir o kadar köpek tarafından
izlenen tilki şöyle dedi:
"Elbette öldürecekler beni. Ama ne zavallı aptallar!
Yirmi kurt eşliğinde, yirmi eşeğe binmiş yirmi tilki,
tek bir adamın payına çullanıyor.
Bu kadar zahmete değer mi bu?"

Kendi yaptığımız yasalara katlanan bizim aklımızdır,
ruhumuz değildir asla.

Ben bir gezgin ve bir gemiciyim;
ruhumda her gün yeni bir bölge keşfederim.

Bir kadın itiraz ederek şöyle dedi:
"Bu savaş elbette haklı bir savaştı.
Oğlum onun için öldü."

Hayata şöyle dedim:
"Ölümün sesini duymak isterdim."
O zaman Hayat sesini hafifçe yükseltti ve şöyle dedi:
"Şimdi duyuyorsun onu."

Yaşamın bütün gizemlerini çözdüğün zaman,
ölümü isteyeceksin; çünkü ölüm yaşamın bir başka
gizeminden öte bir şey değildir.

Doğum ve ölüm cesaretin en yüce iki ifadesidir.

Dostum, sen ve ben hayata yabancı kalacağız,
hem birbirimize yabancı hem de her birimiz
kendimize yabancı olarak.
Ta ki senin kendi sesini benim sesim sayarak
konuşup, benim de dinleyeceğim güne kadar;
ta ki benim, ayna karşısında olduğuma inanıp senin
karşında duracağım güne kadar.

Bana diyorlar ki:
"Sen kendini tanırsan, bütün insanları tanırsın."
Şöyle diyorum ben de: "Ancak bütün insanları
tanıyabilirsem, kendimi de tanırım."

Her insan içinde iki varlık barındırır:
Biri karanlıkta uyanık, öbürü ışıkta uyuyan.

Münzevi, dünyadan sürekli ve bütün olarak tat almak
için parçalanmış dünyadan vazgeçen kişidir.

Bilgin ile şair arasında yeşermiş bir tarla uzanır.
Bilgin onu aşarsa bilge,
şair onu aşarsa peygamber olur.

Hakikate kulak veren onu dile getirenden
daha az değere sahip değildir.

Dün akşam, çarşıda, başlarını sepetlerde taşıyan
filozoflar gördüm, bağırıyorlardı:
"Bilgelik! Satılık bilgelik var!"
Zavallı filozoflar! Kalplerini beslemek için
kafalarını satmak zorundalar.
Bir filozof bir çöpçüye şöyle dedi:
"Sana acıyorum. Zahmetli ve pis bir iş yapıyorsun."
Çöpçü de "Sağ olun bey," dedi ve sordu:
"Sizin işiniz nedir?"
Filozof da cevap verdi:
"İnsanın aklını, eylemlerini ve arzularını inceliyorum."
Çöpçü, bunun üzerine, süpürme işine devam etti
ve gülümseyerek şöyle dedi:
"Ben de, size acırım, bey!"

Hiçbir insan gerekliyi gereksizden ayıran
çizgiyi çizemez.
Yalnızca melekler yapabilir bunu;
onlar bilge ve derin düşünceler içindedir.
Melekler belki de bizim boşluktaki iyi
düşüncelerimizdir.

Gerçek hükümdar tahtını
dervişin kalbinde bulan hükümdardır.

Cömertlik elinden gelenin fazlasını vermektir,
kibir de sana gerekenden azını almaktır.

Aslında hiç kimseye hiçbir şey borçlu değilsin.
Ama herkese her şeyi borçlusun.

Geçmişte yaşayanların hepsi şu anda bizimle yaşıyorlar.
Elbette, aramızdan hiç kimse gönülsüz bir ev sahibi
olmak istemeyecektir.

En çok bekleyip hasret çeken, en çok yaşayacak.

Bana diyorlar ki:
"Eldeki bir kuş daldaki on kuş değerindedir."
Ben de diyorum ki:
"Daldaki bir kuş ve bir tüy, eldeki on kuştan değerlidir."
Bu tüyün ardından koşmak, kanatlı ayaklarla
yaşamaktır; hayır, hayır, yaşamın ta kendisidir.

Güzellik ve hakikatten başka bir şey yoktur
bu dünyada:
Güzellik sevenlerin kalbinde,
hakikat de toprağı sürenlerin kollarında.

Büyük bir güzellik tutsak eder beni;
daha da büyük olanı beni ondan da kurtarır.

Güzellik, onu görenin gözlerine nazaran onun özlemini
çekenin kalbinde daha büyük bir ışıltıyla parlar.

Bana düşüncesini açıklayana hayranım;
düşlerini bana açan insana da saygım sonsuz.
Ama bana hizmet edenin karşısında, niçin rahatsız
oluyorum; hatta biraz da utanıyorum, niçin?

Bir zamanlar, yetenekli insanlar hükümdarlarına
hizmet etmekten gurur duyarlardı.
Günümüzde, onuru yoksullara hizmet
etmekte arıyorlar.

Melekler, birçok yararcı insanın hayalperestlerin
alınteriyle kazandığı ekmekten yediğini bilirler.

Zekâ bir maskedir genellikle.
Bu maskeyi kaldırıp atabilirsek, öfkeli bir deha
ya da hokkabazlık eden bir akıl bulursun.

Kavrayışlı olan, bende kavrayış,
donuk olan da donukluk görür.
Ben ikisinin de haklı olduğunu düşünüyorum.

Kalplerinde sır saklayanlar sezebilirler ancak
kalbimizde sakladığımız sırrı.

Senin acılarını değil de sevinçlerini paylaşmaya
çalışan insan, Cennet'in yedi kapısından birinin
anahtarını yitirecektir.

Evet, Nirvana vardır; koyunlarını otlağa sürüp
çocuğunu yatağa yatırdığın ve şiirinin son dizesini
yazdığın o anda...

Sevinçlerimizi ve acılarımızı,
onları yaşamadan çok önce seçeriz.

Hüzün iki bahçe arasında bir duvardır sadece.

Sevincin ya da acın büyüdüğünde,
dünya daha küçük olur.

Arzu yaşamın yarısıdır; kayıtsızlık da ölümün.

Bugünkü acımızı daha da buruklaştıran
dünkü sevincimizin anısıdır.

Bana diyorlar ki:
"Bu dünyanın zevkleriyle öteki dünyanın huzuru
arasında bir seçim yapmalısın."
Ben de onlara şöyle diyorum:
"Hem bu dünyanın zevklerini hem de öbürünün
huzurunu seçtim. Çünkü kalbimin derinliklerinden
biliyorum ki, En Yüce Şair uyumu da uyağı kadar
yetkin olan tek bir şiirden başkasını yazmadı."

İman kalpte bir vahadır, aklın kervanı
ona asla ulaşamayacaktır.

Ulaşmak istediğin doruğa ulaşacağın zaman,
arzudan başka şey arzu etmeyecek,
açlıktan başka açlık ve daha da büyük
bir susuzluktan başka susuzluk duymayacaksın.

Sırrını rüzgâra söylersen, rüzgârın da onu
ağaçlara söylemesinden şikâyet edemezsin.

Bahar çiçekleri, meleklerin kahvaltı masasında
anlatılan kış rüyalarıdır.

Bir kokarca sümbülbeter* çiçeğine şöyle dedi:
"Bak, ben ne kadar hızlı koşuyorum, ama sen
yürüyemiyorsun, yerde sürünemiyorsun bile!"
Çiçek ona dedi ki:
"Ey koşucuların en üstünü, en hızlısı,
lütfen daha hızlı koş!"
Kaplumbağaların yol hikâyeleri
tavşanlarınkinden daha çoktur.

Omurgası olmayan yaratıkların
daha sert kabukları olması tuhaf değil mi!

* Sümbülbeter, çok güzel kokan otsu bir bitkidir. (ç.n.)

En çok konuşanın ille de en akıllı olması gerekmiyor;
bir hatip ile pazardaki bir satıcı arasında
hemen hemen hiç fark yoktur.

Ne bir babanın ününü ne bir amcanın servetini
unutturmak zorunda olduğun için şükret.
Ama özellikle şuna şükret:
Gelecekte de hiç kimse senin ününü ve
servetini unutturmak zorunda kalmayacak.

Jonglör, ancak topunu elinden kaçırdığı zaman
ilgimi çeker benim.

Kıskanç, farkında olmadan över beni.

Uzun zaman bir düş oldun annenin uykusunda,
sonra uyandı annen seni doğurmak için.

İnsanlığın tohumu senin annenin ateşli arzusundadır.

Babam ve annem bana döl verdiklerinde
bir çocuk istiyorlardı.
Ben de bir anne ve bir baba istiyordum,
gecenin ve okyanusun benden doğması için.

Çocuklarımızdan bazıları yüz akımızdır bizim,
bazıları da sadece pişmanlıklarımız.

Gece olup sen de onun gibi karardığında,
uzanıp dinlen ve karanlık kal, kararlılıkla.
Ve sen hâlâ karanlıklardayken gün doğduğunda, kalk
ve söyle güne, kararlılıkla:
"Karanlığım ben hâlâ."
Günün ve gecenin karşısında rol yapmak
aptallık olacaktır.
İkisi de güleceklerdir sana.

Sisle örtülü bir dağ bir tepe değildir;
Yağmur altında bir meşe bir salkımsöğüt değildir.

Şu paradoksa bak:
Aşırı uçlar, ortanın her bir uca yakınlığından
daha yakındırlar birbirlerine.

Karşında ayakta durduğumda, saydam bir ayna gibi,
bana baktın ve kendi imgeni gördün.
Sonra "Seni seviyorum," dedin bana.
Ama gerçekte, senin bende sevdiğin bizzat sensin.

Komşunu sevmekten zevk aldığında,
bu sevgi bir erdem olmaz artık.

Aşk sürekli filizlenmiyorsa,
bil ki can çekişiyordur.

Aynı zamanda hem genç olup hem de bilemezsin.
Zira gençlik bilmek için yaşamakla çok fazla oyalanır,
bilgi de yaşamak için kendi kendini araştırmakla
çok fazla meşgul olur.

Pencerenin kenarına oturup,
gelip geçenleri izleyebilirsin.
Onları izlerken sağ taraftan gelen bir rahibeyi,
sol tarafta bir fahişeyi görebilirsin.
Ve şöyle diyebilirsin tüm içtenliğinle:
"Biri ne soylu, öbürü ne iğrenç!"
Ama bir an kulak verip gözlerini kapatırsan,
boşlukta bir sesin fısıldadığını duyarsın:
"Biri beni duasında, öbürü acısında arıyor.
İkisinin de ruhunda, benim ruhum için
yeşil bir çardak bulunur."

Her yüz yılda bir,
Lübnan tepeleri arasındaki bir bahçede,
Nasıralı İsa ile Hıristiyanların İsa'sı karşılaşırlar.
Uzun uzun konuştuktan sonra, her biri kendi
yoluna devam eder. Her defasında da Nasıralı İsa
Hıristiyanların İsa'sına şöyle der:
"Dostum, korkarım ki asla anlaşamayacağız!"

Altın kusan kişiyi de doyursun Tanrı.

Büyük insanın iki kalbi vardır:
Biri kanar, öbürü tahammül eder.

Bir insan ne seni ne de herhangi bir kimseyi
inciten bir yalan söylüyorsa,
"Onun gerçeklerinin yuvası kendi hayalleri için çok
küçük olduğundan, bu barınağı daha büyük bir
mekâna taşınmak için terk etmek zorunda kalmış"
diye düşünemez misin?

Her kapalı kapının ardında yedi mühürlü
bir gizem bulunur.

Bekleyiş zamanın takozudur.

Bir dert, evinin doğu duvarında açılan
yeni bir pencere olsaydı?

Birlikte güldüğün kişiyi unutabilirsin,
ama birlikte ağladığın kişiyi asla.

Tuzda tuhaf bir kutsallık olmalı.
Hem gözyaşımızda hem denizde olan bir şey.

Tanrımız, o lütufkâr susuzluğuyla hepimizi içecek;
çiy damlalarını da, gözyaşlarımızı da.

Sen kocaman benliğinin bir parçasısın,
ekmeğe uzanan bir ağızdan ve susamış bir ağza
bardak tutan kör bir elden başka bir şey değilsin.

Vatan, millet ve benlikle ilgili her şeyin üzerine,
bir nebze bile olsa, çıkabilseydin, gerçekten de,
tanrısal bir varlık olurdun.

Senin yerinde olsam, dalgaların çekilmesinde
denize kusur bulmazdım.
Gemimiz sağlam, Kaptanımız güvenilir;
midesi bulanan sadece sensin.

Çok arzu ettiğimiz halde ulaşamadığımız şey,
daha önce ulaştığımız şeyden daha değerlidir.

Bir bulut üzerine otursaydın ne bir ülke ile öbürü
arasında bir sınır çizgisi, ne de bir çiftlik ile başka bir
çiftlik arasında bir sınır taşı görecektin.
Ama ne yazık ki bir bulut üzerinde oturamazsın!

Yedi yüzyıl önce, yedi beyaz güvercin, derin bir vadiden
bir dağın kar gibi beyaz doruğuna kadar uçarlar.
Bu uçuşu gözleyen yedi insandan biri şöyle der:
"Yedinci güvercinin kanadında siyah bir
nokta görüyorum."
Bugün, o vadinin sakinleri, karlı dağın doruğuna kadar
uçan yedi siyah güvercinden söz ederler.

Sonbaharda tüm acılarımı toplayıp bahçeme gömdüm.
Nisan gelip de ilkbahar toprağı sardığında, bahçemde
bütün öteki çiçeklerden farklı güzel çiçekler boy verdi.
O zaman komşularım koşup geldiler ve
hepsi de şöyle dediler bana:
"Sonbahar tekrar geldiğinde, tohum mevsiminde,
bahçemize ekebilmemiz için bu çiçeklerin
tohumlarından verecek misin bize?"

İnsanlara boş bir el uzatıp hiçbir şey alamazsam,
gerçekten de büyük bir mutsuzluktur bu;
ama onlara dolu bir el uzatıp da verecek hiçbir kimse
bulamazsam, işte bu çok umut kırıcı!

Öncesiz-sonrasızlığa can atıyorum,
çünkü henüz yazılmamış şiirlerimi, çizilmemiş
resimlerimi orada bulacağım.

Sanat, doğanın sonsuzluğa doğru bir adımıdır.

Bir sanat yapıtı, imge biçiminde kesilmiş sistir.

Dikenden taç ören eller bile
boş duran ellerden yeğdir.

En kutsal gözyaşlarımızın,
gözlerimize hiç ihtiyaçları yoktur.

Her insan, bir zamanlar yaşamış olan kralların ve
kölelerin soyundan gelir.

İsa'nın büyük büyük dedesi, içinde saklı olanı bilseydi,
kendinden hayrete düşüp taş kesilmez miydi?

Yahuda'nın annesinin oğluna duyduğu sevgi,
Meryem'in İsa'ya duyduğu sevgiden daha az mıydı?

İsa Kardeşimizin Kitap'ta hiç yer almayan
üç mucizesi vardır:
Birincisi, O'nun senin benim gibi bir insan olması;
ikincisi O'nun mizah duygusuna sahip olması;
üçüncüsü ise, mağlup olmasına karşın galip olmasıdır.

Sen ey çarmıhtaki, sen kalbimin üzerinde gerildin
çarmıha; senin ellerini delen çiviler
benim de bağrımı deldiler.
Ve yarın bu Golgota'nın yanından geçecek olan
yabancı, ikimizin orada kanamakta
olduğunu bilmeyecek.
Orada tek bir insanın kanının aktığını zannedecek.

Kutsal Dağ'dan söz edildiğini duymuş olmalısın.
Dünyamızın en yüksek dağıdır o.
Doruğuna ulaşsaydın, sadece tek bir arzun olurdu:
En derin vadide yaşayanlarla birlikte olmak için
aşağıya inme arzusu.
İşte bundan dolayı Kutsal Dağ dediler ona.

Dile getirirken hapsettiğim her düşünceyi
eylemlerimle özgür kılmalıyım.